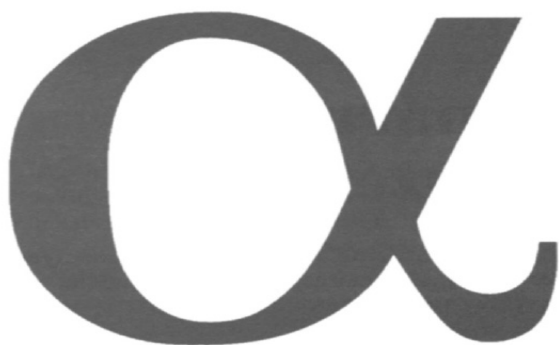

XV. évfolyam 2. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2013. ősz II.

Orgonaavatás • Gólyáinkat avattuk

Október 31-e a reformáció emléknapja • Kirándulási élménytár

Nemzeti emléknapjaink: Október 6. és Október 23. • Villáminterjú Sípos Dávid tanár úrral

Megszálltak minket a német cserediákok • Irodalmi sarok

és a holland vendégek • Matematikai fejtörő, Retvény: csoki jutalom

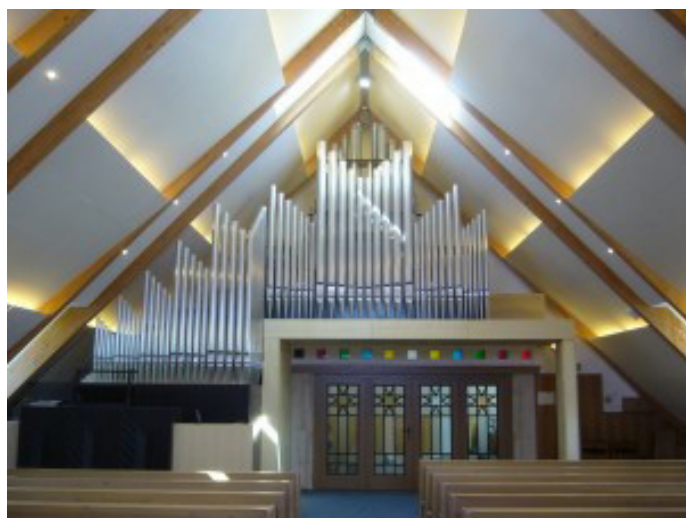
Orgonaavatás

Október 19-én újra hálát adtunk az Úrnak, ezúttal a gyönyörű orgonáért, amelyet gimnáziumunk kápolnájában építtek fel.

Az ünnepségen rengeteg neves vendég jelent meg, köztük Balog Zoltán miniszter úr és a környező települések lelkipásztorai, több felekezet képviselője. A

raiból alakult zenekar, valamint Zászkaliczky Tamás mutatta be Händel F-dúr orgonaversenyét, amely méltó befejezése volt a műsornak.

A hangverseny után ünnepi fogadás várta a vendégeket, bőséges kínálattal. Kapcsolódó rendezvényként meg lehetett tekinteni Pirk János, Remsey Ágnes és

műsorban hallhattunk az orgona tervezőjének és intonálójának, Zászkaliczky Tamás orgonaművésznak az előadásában korálpartitát, fúgát, prelúdiumot és karácsonyi dallamokra írt variációkat is. Rövid szünet után a Szentendrei Egyesített Református Kórus Bokorné Forró Ágnes vezetésével, Szotyori Nagy Gábor orgonaművész kíséretével előadta a 114. genfi zsoltár dallamára írt Kodály-művet. Ezután a Szentendrei Református Gyülekezet két kántora, Dr. Bartha Zsolt és Dr. Farkas Zoltán orgonált. A hangszert kamarapartnerként is megismertük, csembalóval, majd trombitával és hegedűvel is. Végezetül egy kisebb kórus és a Vujicsics Tihamér Zeneiskola taná-

Remsey Jenő műveit. Ez az este maradandó élményt nyújtott minden jelenlevőnek is. Aki eddig nem ismerte ezt a hangszert, most minden oldaláról látta- az ablakon tükröződött – és hallotta az új teremakusztikának köszönhetően.

Érdekességek az orgonáról

Sok mindent hallunk az orgonáról, hogy ilyen jó, olyan jó, de mi, diákok nem igazán tudjuk, mi is olyan érdekes benne. Aki kicsit kutakodik, máris érdekes dolgokat talál:

- 25 regiszteres; ez azt jelenti, hogy 25 féle hangszínen, hangmagasságban tud megszólalni (pl. hang-

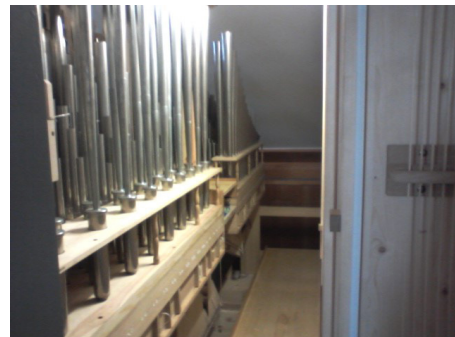
szerek hangján)

- 2 manuálos, két billentyűsor található rajta. (általában a felső halkabb, mint az alsó)
- nem minden sípja „igazi”; a jobb oldalon van egy sor, ami nem szól, csak az orgona kinézete, szimmetrikussága kedvéért van odahelyezve
- a sípokat a fűvóberendezés működteti, ami egyen-

letes szélnyomást biztosít nekik

a legkisebb síp néhány centiméteres, a legnagyobb viszont a kápolna tetejéig ér
az orgona oldalán egy kisajtó van, amely mögött látható belülről az orgona; a sípok elhelyezkedése és felépítése.

Bokor Anna 8.a

A reformáció ünnepe

„Most van 496 éve, 1517. október 31-én függesztette ki Luther Márton (1483–1546) német Ágoston-rendi szerzetes, a szász választófejedelemség teológiai doktora a wittenbergi vártemplom kapujára 95 pontba foglalt téziseit, amelyeket a katolikus egyház megreformálása érdekében tett közzé. Nézetei hosszas harcok árán utat törtek, és az általa vezetett új irányzat lett az evangélikus, míg a nála is radikálisabb, Kálvin János genfi reformátor vezette irányzat a református vallás alapja.

Luther tisztán vallási jellegű fellépése egyházszakadáshoz vezetett, ennek okai azonban elsősorban politikaiak voltak (a széttagolt Német Birodalomban a Rómával hagyományosan rossz viszonyban levő német fejedelmek Luthert támogatták), s ehhez csak hozzájárult, hogy Luther és a katolikus egyház feje, X. Leó pápa (1513–1521) hajthatatlanok maradtak nézeteik képviseletében.

Luthert végül a pápa kiátkozta és kiközösítette. Ezt követően III. (Bölcs) Frigyes szász választófejedelem védelme alatt élt Wartburgban, ahol 1522-ben lefordította német nyelvre az Újszövetséget. A Luthert

követők alapvető hitvallását a Wittenbergben tanuló magyar diákokra is nagy hatást gyakorló és általuk a reformáció magyarországi elterjedésében is döntő szerepet játszó Melanchthon (1497–1560) német humanista fogalmazta meg, amelyet az augsburgi birodalmi gyűlés 1530-ban fogadott el (ágostai hitvallás

Augsburg latin nevéből; innen származik a lutheri egyház régi hivatalos neve: ágostai hitvallású evangélikus egyház). A Német-római Birodalomban az evangélikus egyház 1555-ben, az augsburgi vallásbéke értelmében vált egyenjogúvá a katolikus egyházzal. A protestáns egyháztörténeti hagyomány az 1521. évhez köti a reformáció magyarországi megjelenését: ebben az évben a budai főiskola tanárai közül többen már Luther szellemében tanítottak. 1522-től kezdve egyre több magyarországi fiatal ment az új tanítás központjához számító wittenbergi egyetemre.

1525-ben törvényt hoztak, mely Luther követőit (a középkori eretnek-ellenes törvények szellemében) tűzhalálra ítélte. Tömeges kivégzésekre és üldözésre, elsősorban a központi hatalom gyengesége miatt,

mégsem került sor. A mohácsi csata, majd a török előrenyomulás következtében kialakuló kaotikus politikai viszonyok és a katolikus egyházi struktúrák pusztulása elősegítették a reformáció terjedését. Az első generáció legfontosabb képviselői Dévai Bíró Mátyás (1500 körül – 1545), a „magyar Luther”, Ozorai Imre, az első magyar nyelvű lutheránus könyv szerzője, és Gálszécsi András (? – 1543 körül) voltak. Az őket követő vendégprédikátorok – a versszerző Szkhárosi Horvát András tállyai prédikátor, Sztárai Mihály (? – 1575), a Hódoltság reformátora, és Huszár Gál (? – 1575), a fél országot bejáró nyomdász és prédikátor – érdeme, hogy a magyar falvak és mezővárosok falai közé is eljutottak a reformáció tanításai.

A helvét reformáció hatása az 1550-es évek elejétől mutatható ki a magyar reformáció történetében. Az első Zwingli szellemében működő reformátor, a gyulafehérvári kánonokból prédikátorrá lett Kálmáncsehi Sánta Márton (? – 1557) volt. A svájci reformáció a magyar nemesség mellett mindenekelőtt a mezővárosi polgárság, a végvári katonaság és a parasztság körében terjedt el. A Hódoltságban (többek között) a rendkívül nagy tudású

Szegedi Kis István (1505–1572), a Tiszántúlon pedig a szintén kiemelkedő tehetségű és munkabírási Mélius Juhász Péter (1536–1572) tanító és szervező munkájának eredményeként az 1560-as évek második felére kialakult az önálló református egyházszerkezet, azaz megtörtént a német (evangélikus) és a svájci (református) irány elkülönülése.

A protestantizmus áramlatai a 16. század vége-re egyházzá szerveződtek, és kialakult a felekezetek nagyjából stabil aránya. Az ország kb. 3,5 millió keresztény lakosának mintegy fele a református, negyede az evangélikus egyházhoz tartozott. A fennmaradó egynegyed rész az unitárius, ortodox és katolikus

egyház híve volt. Az ország összlakosságának tehát 85–90 százaléka lett protestáns. A református fejedelmek egyházpolitikájának következtében Erdélyben a 17. században egyedülálló módon a református vallás államvallássá vált. Magyarországon az osztrák és cseh mintára a 16–17. század fordulóján elkezdődött ellenreformáció, főként az erőszakos eszközökkel történő rekatolizáció komoly ellenállásba ütközött a protestáns hívek körében, és (többek között) a Bocskai István által 1604-ben indított Habsburg-ellenes felkelés

közvetlen egyik kiváltó oka volt. Az 1606. évi bécsi békében és az ezt szentesítő 1608. évi országgyűlésen az udvar és a rendek vallásügyben is kompromisszumot kötöttek, melynek értelmében az uralkodó szabad vallásgyakorlatot biztosított a lutheri (evangélikus) és a helvét (református) irányt követő főurak, nemesek, végvári katonák, szabad királyi városok és királyi mezővárosok részére.

1608 után a belső megújulásra törekvő katolikus egyház – elsősorban a jezsuitából esztergomi érsekké lett Pázmány Péter tevékenységének köszönhetően – elérte azt, amit erőszakkal és a fegyverek árnyékában nem volt képes megvalósítani: meggyengítette a magyarországi protes-

tantizmus hadállásait. Az egyházi megújulás

valamennyi eszközét mesterien felhasználó Pázmány a vallásos irodalom minden műfajában marandót alkotott, gondot fordított az iskolázásra és a katolikus papok nevelésére, jezsuita kollégiumok alapítását segítette elő. Nevéhez fűződik a nagy-szombati egyetem megalapítása 1635-ben. Pázmány és a jezsuiták hatására számos főúr és nemes vált katolikussá, az ő áttérésük a kegyúri jogok miatt idővel maga után vont a birtokaikon élő jobbágyok katolizálását is. A katolikus vallásos irodalom mind mennyiségében, mind minőségében méltó vetélytársa lett a reformáció irodalmának. A reformációnak

köszönhetjük az első teljes magyar bibliafordítást, az úgynevezett Vizsolyi Bibliát, a „gönci prédikátor” Károli Gáspár (1529 k. – 1591) református lelképászt, a Tiszáninnen Református Egyházkerület espere-sének munkáját. A Hernád menti Vizsoly községben a protestáns nyomdák elkobzására vonatkozó rendelet idején másfél esztendő alatt nyomtatták ki a Bibliát, amely 1590-ben jelent meg. Az 1660-as évektől egyre inkább teret nyerő ellenreformáció második hulláma ismét erőszakos eszközökhöz nyúlt. A vallási sérelmek miatt elégedetlen magyar rendiség mozgalma, a Wesselényi-összeesküvés elfojtása után, az 1671-től 1681-ig tartó „gyászévtized” alatt a király törvények nélkül, a katolikus főpapság segítségével kísérletet tett a magyarországi protestantizmus teljes megtörésére. Ennek érdekében 1673-1674 folyamán mintegy négyszáz protestáns lelkészt és tanítót idéztek meg, és közülük egyes források szerint 41 főt gályarabságra ítélték (1675). Az életben maradt 30 gályarab lelkészt egy év múlva De Ruyter holland tengernagy váltotta ki. A történelmi protestáns felekezetek A reformáció emléknapiján megemlékeznek az ellenreformáció áldozatairól, köztük a gályarabnak eladott prédikátorokról is.

Az erőszak ismét ellenálláshoz vezetett, mely a Thököly Imre által vezetett kuruc felkelésben csúcsosodott ki. Az udvar megint csak engedményekre kényszerült. Az 1681. évi soproni országgyűlés visszaállította a rendi szabadságjogokat, és megyénként két-két helyen engedélyezte az evangélikus és református vallásgyakorlatot. A magyarországi reformáció sokszínűségében felülmúlta az európai fejlődést. Magyar sajátosság, hogy ez a vallási sokszínűség állandósulni tudott, egyik protestáns felekezet sem jutott abszolút túlsúlyba a többivel szemben, az egyházszervezetek párhuzamosan épültek ki. Emellett a katolikus egyház sem szűnt meg, a katolikus hierarchia folyamatosan fennmaradt, és néhány évtizedig tartó tetszhalál után a 17. század elején egyenrangú félként szállt harcba a lelkek visszahódításáért. Magyarországon tehát (az európai országoktól eltérően) nem jött létre protestáns nemzeti egyház (Anglia, német fejedelemségek, skandináv országok), ugyanakkor a katolikus egyház sem tudta hegemoniáját megőrizni (Itália, Spanyolország), vagy pozícióit visszaszerezni (Franciaország, Lengyelország, Habsburg-tartományok)."

'http://nemzetikonyvtar.blog.hu/2013/10/31/a_reformacio_emleknapija_426' – BB.

Nemzeti emléknapijaink – Október 6.

*Pest, október 5-e
este 1/2 10 órakor*

Drága Nőm!

„Hiába reménykedtünk az emberségesség utolsó szikrájában, amikor azt véltük, hogy még egyszer látjuk egymást, ezt is megtagadták Tőled; és ezért ezekben a sorokban ismétlem meg neked mélyen átértzett kifejezését forró hálámnak és tiszta szerelmed minden kincse iránti csodálatomnak, amelyet megérdemelni sohasem tudtam; és oly igaz, mint az, hogy a halál küszöbénél állok, hogy csupán ennek a bűnnek a tudata az, amit a sírba magammal viszek. Istennek még örömet és kárpótlást kell adnia neked, te Angyal, és ha akad férfi, aki méltó a te szívedre, ó! akkor az önfeláldozásnak rád oly jellemző túlzásával ne taszítsd el őt magadtól.

Elnézéssel és szerelmünk első éveire gondolva emlékezzél rám. A gyermekeket áldd meg és csókold meg az én nevemben, ne szégyelljék, nem kell szégyellniük atyjukat, az én halálomnak gyalázata előbb vagy utóbb azokra hull vissza, akik engem igazságtalanul és hálátlanul meggyilkoltak. Ebben az ünnepélyes órában megesküszöm, hogy a király és a monarchia elleni árulásnak soha egyetlen gondolata nem férközzött lelkemhez, és hogy a hazához nem kevésbé hű voltam;

ugyan ki hiszi el ezt most! És ezért halok meg; a törvény, a király esküje volt vezérfonalam, és sem jobbról, sem balról nem hagytam, hogy visszaéljenek velem. Viam meam persecutus sum, ezért ölnek meg engem.

Ennyit a gyalázatos politikáról a Te vigasztalásodra, ámbár erre nincs szükséged, hiszen egyedül csak Te voltál az, aki mindig bízott bennem. Hagyd el ezt az országot a gyerekek kedvéért; az ő jövőjük csírájában volna megfertőzve. A Te vagyonod elég lesz nekik; jobb egy szerény sors, mint alamizsna azoknak a kezéből, akik őket árvákká tették.

Az én szeretett, szegény jó nővérem! Menj mindjárt hozzá. Kölcsönösen szükségetek lesz egymásra, és biztonnyal támogatjátok egymást. Szegény kis Jancsimat figyelmedbe ajánlom, feltétlenül gondoskodjál róla, megszolgálja ő azt körülöttem.

Azt a gonosz gyalázatot, amelyet ezek nekem szántak, remélem, elkerülöm, erre a célra már régóta egy mentőeszközt hordok magamnál! És még egyszer a búcsúcsókot. Isten Veled! Úgy halok meg, hogy csak a Te képed van a szívemben, a Te neved az ajkamon! Viszontlátásra!

Lajosod."

*Batthyányi Lajos búcsúlevele feleségéhez 1849-ből
'http://hu.wikiquote.org/wiki/Batthy%C3%A1ny_Lajos'*

„1849. október 6-án végezték ki Aradon az 1848-49. évi szabadságharc 13 honvédtisztját, Pesten pedig ugyanezen a napon hajtották végre a gróf Batthyány Lajos egykori miniszterelnökre kiszabott halálos ítéletet. A bécsi forradalom évfordulójára időzített kivégzéssorozat a leverett szabadságharc utáni megtorlások tetőpontja volt, amiről a magyarság évről évre nemzeti gyásznapi keretében emlékezik meg.

Bár a magyar honvédseregek csak augusztus 13-án, Világosnál – szimbolikus módon az oroszok előtt – tették le a fegyvert, a Habsburg katonai közigazgatás megtorló akciói már július elején megkezdődtek. A május végén lemondott Welden után a „bresciai hiéna” néven emlegetett Haynau tábornok lett a csás-

Iskolánkban minden osztály az idén is választott egy mártír-tábornokot, hogy közelebbről megismerkedjen élete történetével és a hős tábornok szabadságharcos szerepével.

A Refi diákjai ezen a napon egyenruhában voltak, hogy méltóképpen emlékezhessenek meg a hősről. Verset mondtak, énekeltek, felidéztek a hősök életútját. A rövid kis megemlékezések végén minden osztály gyújtott egy mécsest is. Nagyon megható volt a 7. a osztályban Székely András hegedű szólója, vagy Horváth Eszter verses imája. Nagyon szép dolog, hogy diákjaink ilyen méltóságteljesen tudják életben tartani nemzetünk sorsdöntő eseményeit.

BB.

szári hadsereg új főparancsnoka, aki Ferenc József (ur. 1867-1916) utasítása nyomán a már megszállt területeken adózó hajtóvadászatba kezdett a „rebellió” támogatói ellen. Mivel a háború még folyt, a nyári akciók java része a polgári lakosság – főleg jegyzők, papok, tanítók – ellen irányult, a világosi fegyverletétel után azonban megkezdődhetek a tárgyalások I. Miklóssal (ur. 1825-1855) az orosz fogságba esett tisztek átadásáról. Bár a cár újfent könyörületességre intette a fiatal Ferenc Józsefet, a császár mindenképpen példát akart statuálni a szabadságharc kézre kerített vezetőivel, igaz, még ő is elutasította Haynau kérését, aki a foglyokat statáriális eljárás keretében akarta kivégeztetni.”

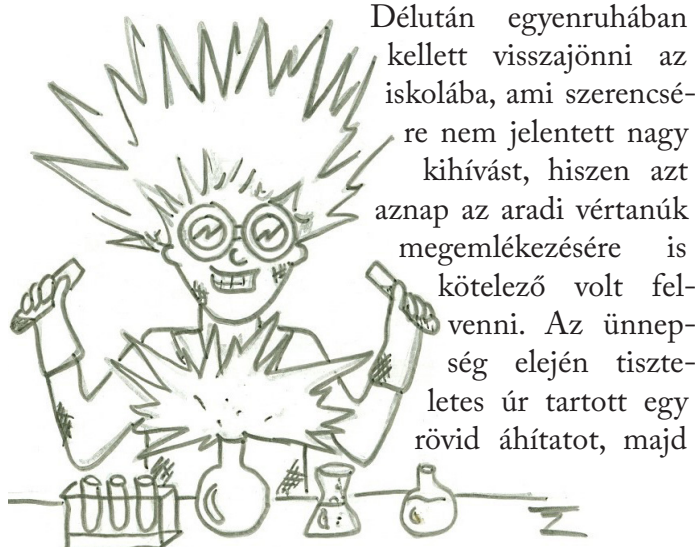
Szerző: Tarján M. Tamás –

http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/1849_oktober_6_az_aradi_vertanuk_es_batthyany_lajos_kivegzese/

Gólyaavatás 2013

Amikor az iskolába egy új tanuló érkezik, a tanév elején felavatják, ami annyit jelent, hogy ünnepélyes keretek között átadják neki az iskolai nyakkendőt és kitűzöt. Ezt gólyaavatásnak hívjuk. Ebben az évben október 4-én, pénteken tartottuk az avatást.

A gólyáink egykor ilyen tudósokká válnak

© - (a rajz a múlt havi számunk természettudós cikkének kimaradt illusztrációja) - Rajz: Tóth Lili 9.a

később az igazgató úr és a DPR elnök is köszöntötte az új diákokat. Ezek után sorba felmentek a színpadra az 5. a., az 5.

b, majd a 9. évfolyamra érkező új diákok, akik névsor szerint haladva megkapták az osztályfőnöktől a nyakkendőt és a kitűzöt is.

Az avatás után még korántsem volt vége a napnak, ugyanis egészen 10 óráig tartott a gólyabuli, ami nem véletlenül a diákok kedvence. Ilyenkor nem csak a köpenytől lehet megszabadulni, hanem a diszkótól kezdve a büfén keresztül a karaoke-ig minden megtalálható. De ez szigorúan 10 óráig tartott, hiszen akkor már illett a diákoknak hazamenni. De pánikra semmi ok, mivel hasonló bulit az év során többször is rendezünk még!

Vörös Nóra 9.ny

Izgalmas tanévkezdés a 6. a-ban

— amelyre még az osztály sem számított

Mint minden osztály, a 6. a diákjai is megkezdtek a tanévet. Ám ez más volt, mint a többi, ugyanis Ipolytarnócon indult az idei tanév számunkra, egy háromnapos tanulmányi és tanévkezdő táborban, amelyet osztályfőnökeink szerveztek meg nekünk.

Az évnyitó napját követő reggelen 9 órakor már szinte mindenki a buszt várta, nagy csomagokkal az aulában. Egy kis idő után az meg is érkezett, így a szülők és gyermekeik elbúcsúztak egymástól, majd a diákok beszálltak a buszba, ami azt követően elindult.

Az út hosszú volt, de amint megérkeztünk, elkezdtük szorgosan behordani csomagjainkat a szálló udvarába. A háznak — ahol laktunk — többszemélyes

szobái voltak, így mi, diákok saját magunk választhattuk ki hálólhelyiségeinket és szobatársainkat is.

A berendezkedés után a tanárok ismertették velünk a terület szabályait és kérdéseinkre választ adtak. Estig mindenki elfoglalhatta magát, de ezután

kezdett az éjszakai túra, amelyet az osztály a Drégely váráig tett meg a sűrű erdőn keresztül.

A faóriások között gyönyörű, több évtizedes példányokat pillanthattunk meg. A hosszú, enyhén lejtős út után már nemcsak gyönyörködtünk ezekben a hatalmas fáknak, hanem a gyökereikbe kapaszkodva segítettük fel magunkat a körülbelül 45 fokos emelkedőn, amely már a túrázás végső nehézségeit tartogatta számunkra, ugyanis ezt leküzdve felértünk a várba, ahol mindenki fáradt, de elégedett volt magával.

Megérkezésünk után felmentünk a vár legfelső szabad téri részére, ahol a magasból pazar látvány fogadott minket, majd ezt követően tűz körül énekelgettünk, és megpihentünk egy kicsit.

Kis idő múltán világító elemlámpák segítségével tértünk éjfélkor haza. Akkorra már mindenki kimerült volt, ezért igyekeztünk minél hamarabb elvégezni esti teendőinket, hogy gyorsan ágyba kerülhessünk.

Másnap reggelre mindenki kipihente az előző nap nehézségeit, ám mégsem volt mindenki teljesen éber, ugyanis 7 óra körül a tanárok már az étkezőben vártak minket. A finom ételektől és italoktól felfrissültünk,

így készen álltunk az előttünk álló újabb izgalmas napra.

Több osztályfőnöki órát tartottunk meg, ahol az idei év fontos szabályairól és egyéb tudnivalókról értesülhettünk, mindezt jókedv és énekszó kísérte. Ezek között az órák között volt olyan időszak is, amikor szabadon elfoglalhattuk magunkat, és volt, amikor a hely adottságait kihasználva számháborúztunk.

Estefelé — a tanulás érdekében — csapatokba rendeződtünk, és minden csoport fogalmazást írt az előző éjjel meglátogatott várról, amelyhez egy kis történelmi adatlapot is kaptunk segítségül. Így minden csapat szabadon, saját ötletei és tapasztalatai alapján

készíthette el kis-előadását, amelyet illusztrációval is színesítettek. Az osztály ezt a napot is sikeresnek és izgalmasnak tartotta.

Elérkezett az utolsó nap. Mindenki rendet tett a szobájában és összepakolt a hazaútra. Ám még nem ért véget a tábor,

ugyanis a busz először egy kalandparkba vitt minket, ahol hatalmas faóriásokra függesztett ingoványhíd vezetett bennünket egyre magasabbra. Végül olyan magasságba értünk, hogy sokan le sem mertek nézni.

A park nagyon izgalmas volt, de ezután ennél is izgalmasabb esemény történt velünk, ugyanis egy négydimenziós moziban bepillanthattunk a dinoszauruszok korába. Olyan erdőszerű területre is mentünk, ahol geológiai csodákat nézhettünk meg és tanulmányozhattuk is azokat.

Végül visszaindultunk az iskolánkhoz, ahol a szülők már izgatottan vártak minket. Amikor megérkeztünk, mindenki nagyon boldog volt, hogy ismét láthatja szeretteit és az osztály minden tagja elégedetten, lelkesen mesélte el szüleinek a tábor élményeit.

Ismeretlen 6. a osztályos tanuló

A 6.a osztálykirándulása

Szeptember első hetében a 6.a osztálykirándulása Drégelypalánkon volt.

Egy szép parasztházban szálltunk meg. Amikor megérkeztünk, elfoglaltuk a szobákat. Az első napon elmentünk megnézni a Zott Joghurtgyárat. Ahogy

megérkeztünk, védőruhát öltöttünk. Körbevezettek minket a gyár egy részén. Megnézhettük, hogyan, milyen fázisokban készítik ezt a tejterméket. Kaptunk kóstolóba gyümölcsjoghurtot. Nekem nagyon tetszett minden, és örültem a finomságoknak is. Miután megmutatták az üzemet, visszaindultunk a vendégházba. Ott volt egy kis szabadfoglalkozás, majd vacsoráztunk. Az esti órákban elmentünk a Drégelyvárba. Izgalmas volt az út, mert csupán a zseblámpák fényénél láttunk egy keveset. Négy km-t gyalogoltunk odafele. Már messziről látszott a tűz, amit a romoknál nekünk gyújtottak jelzésként. Megismerhettük a vár történetét. Még egy kicsit nézelődtünk, majd hazaindultunk.

A második napon számháborúztunk. Több csatát vívtunk, ezért mindenki volt győztes is, vesztes is. Utána szabadfoglalkozás volt. Aznap délután még az én szünetnapomat is megünnepeztük. Este tüzet gyújtottunk, szalonát és mályvacukrot sütöttünk. A harmadik napon összepakoltunk a szobákban, és elindultunk Ipolytarnócra. Ott felmentünk egy kalandparkba, ahol lombkoronaturán vettünk részt. Ezután elmentünk megnézni az őskövételeket és egy 4DX-s rövid dinoszauruszos filmet.

Sok-sok új ismerettel és élménnyel tértünk vissza Szentendrére. Ti is látogassatok el erre a vidékre! Érdemes!

Kasza Kristóf 6.a

Élmények a holland–magyar cserediák programról

A holland–magyar cserediák program immáron három éve működik az iskolánkban. Én egy évet vártam rá, hogy részt vehessek benne, és teljes határozottsággal állíthatom, hogy megérte!

Az idei szériában néhány, a 10.a és a 9.b osztályba járó tanulóból állt a csapat. Úgy tűnt, és szerintem is ez a program volt az egyik legjobb dolog a héten. Ennek a hétnek a mottója az „egészséges életmód” volt, és az ott tanultakat – természetesen angolul – elő kellett adnunk a fiatalabb évfolyamoknak.

A csapat után nekem legjobban a programok tetszettek. A napjainkat áhítattal kezdtük, majd elindultunk az utunkra, minden nap máshova, igyekeztük megmutatni vendégeinknek a közelben lévő látványosságokat és kis hazánk érdekességeit. Voltunk Visegrádon, megcsodáltuk Budapestet, hősieken helyt álltunk a kalandparkban, és bejártuk Szentendre nevezetes és zegzugos részeit egyaránt. A V8 uszodában nagy nevetések közepette részt vettünk egy - egyre nagyobb népszerűségnek örvendő - Zumba táncórán, okítottak bennünket az egészséges

táplálkozásról és sportolásról, majd kipróbálhattuk a bűvárokodást is.

Ez alkalommal is bebizonyosodott, hogy sokkal jobbak vagyunk a vízi sportokban, mint mások, mikor Köck és Tóth tanár úr segítségével lementünk evezni a Dunára egy hatalmas sárkányhajóval. A fiúk öröme és büszkesége sajnos nem tarthatott sokáig a holland–magyar focimeccset látván, de legalább a vendégeink örültek...

Az egészséges étkezés jegyében kipróbálhattuk főzőtudásunkat az egyik szentendrei szigeten található étteremben, ahol nagy türelemmel és kedvességgel tanítottak bennünket a profik kenyeret sütni és egészséges ételeket készíteni egyszerűen.

A diákság nagy öröme csak egyszer mentünk múzeumba, és akkor is meglepően érdekes és izgalmas kiállítást tekinthettünk meg. A „Színek, illatok és ízek” kiállítását még a hollandok is élvezték annak ellenére, hogy magyar nyelvű volt, így nem sokat értettek belőle.

Vasárnap egy angol nyelvű istentiszteleten vettünk részt Budapesten, így a testünk mellett a lelkünket is

tápláltuk.

Vendégeinknek természetesen az éjszakai Budapest nyerte el leginkább a tetszését, nekünk pedig természetesen az, hogy nem kellett részt vennünk az óráin, hanem csak a hollandjainkkal foglalkozhattunk.

Így visszatekintve én nagyon élveztem ezt a programot és hálás vagyok, hogy részt vehettem benne. Érdekes embereket ismerhettem meg, akik a barátaimmá váltak, újra megcsodálhattam Budapestet, Szentendrét, és még sok más helyet, rengeteg új dol-

got tanultam és megtanultam kenyeret sütni – ennek a családom is rendkívül örül – !

Kipróbálhattam az angoltudásomat élesben és rengeteg új élménnyel gazdagodtam, melyek kedves emlékeimmé váltak.

Tehát köszönöm a lehetőséget az iskolának, a tanároknak és Istennek. Éltem vele.

És alig várom, hogy márciusban mi mehessünk Hollandiába!

Nagy Eszter 10.a

Német cserediákok lepték el a Refit ...

„Megszálltak minket a németek” persze csak képletesen, és rövid időre. Ugyanis 10 napig néhány családnál német cserediákok laktak, és a magyar diákokkal együtt egy projekten vettek részt, melynek témája: Európa a mindennapokban.

Mi magyarok már tavaly évvégén voltunk Németországban, így már ismertük egymást a cserediájkainkkal. Többen egész nyáron tartották a kapcsolatot egymással, és amikor találkoztak, alig várták, hogy beszélgethessenek.

Napközben vagy projekt volt, vagy kirándulni mentünk. Délután, pedig próbáltunk minél több időt együtt tölteni és mindenféle programot találtunk ki ennek érdekében. Az egész nagyon jó hangulatban telt. A végére már mindenhol németül akartunk beszélni és szinte elválaszthatatlanok lettünk a cserediájkainkkal. Búcsúzáskor mindenki nagyon szomorú volt, a németek maradni akartak, a magyarok, pedig velük menni.

Austauschprogramm

Meiner Meinung nach waren die 10 Tage super! Meine Austauschpartnerin war neu, aber sie ist sehr nett, und wir kamen gut miteinander aus, weil wir viele Gemeinsamkeiten haben. Wir tanzen wir mögen Süßigkeiten, schlafen und wir sind ein bisschen verrückt. Sie heißt Lena Beermann. Sie ist 15 Jahre alt.

Für mich war am besten das Wochenende, weil wir dann viel Zeit miteinander hatten. Am Sonntag waren wir in Budapest und am Samstag in einem

Restaurant. Und natürlich konnten wir viel schlafen. Wir saßen auch viel im Kedves-Café mit den anderen.

Das Thema war die EU. Wir mussten Fotos und ein Plakat machen. Meine Familie war auch sehr aufgeregt als das deutsche Mädchen kam. Aber sie sprachen mit ihr Englisch und es war für mich schwer, Deutsch und Englisch zu folgen.

Lena und ich sind gute Freundinnen geworden, wir sprechen jeden Abend und vielleicht treffen wir uns im Sommer. ☺

Kránicz Julcsi 11.ny

Unser Austauschprogramm war sehr gut. Die Programme waren gut geplant und organisiert. Die deutschen Schüler haben viel Interessantes in Ungarn erlebt. Es hat ihnen viel Spaß gemacht.

Mein Gastbruder war Heindrich Pohlmann. Er ist sehr witzig. Bei den Programmen hat er immer Witze gemacht aber zu Hause war er höflich und still.

Ein durchschnittlicher Tag sah so aus: Wir sind um 7 Uhr aufgestanden. Dann hatten wir eine halbe Stunde, um uns fertig zu machen. Wir sind in die Schule gefahren und die Programme haben begonnen. In der Schule haben wir viel über Europa oder „Europa in unserem Alltag“ gesprochen. Das Projekt war interessant und spannend. Wir mussten aber auch ein Team bilden. Das haben wir auch sehr gut gemacht. Die deutschen Schüler wollten nach 10 Tage nicht nach Deutschland zurück.

Das war eine sehr schöne Zeit, ich werde meine deutsche Freunde vermissen und das nie vergessen.

Albert Levente 11. ny

Nemzeti emléknapjaink – Október 23.

Idén mi (11. nyelvi) készítettük az október 23-ai műsort. Már október 6-án, a szupplikációnk után nyakunkba szedtük a lábunkat és körbejártuk a budapesti helyszíneket, ahol az események zajlottak, a felvételekből pedig Krisztof csinált egy „rövid” filmet.

Már a forgatás is jó hangulatban telt, sokat nevettünk hol azon, hogy egyikünk „elveszett”, hol azon, hogy valaki más „benyögött” valami oda nem illő szöveget a felvételbe. Az ezt követő hetekben minden nap tartottunk olvasópróbát vagy sulis után

vagy valamelyik órán (ez nem volt olyan jó móka, mint hangzik). Rendes színpadi próbát azonban csak 21-én tudtunk tartani, mivel az előtte lévő hétvégén volt az orgonaavató ünnepség, és emiatt nem mehettünk fel az állandóan foglalt kápolnába. Ezt meg is éreztük,

hiszen — az elmaradt helyszíni próbákat pótolva — 21-én a 6. órától kezdve fenn voltunk, és szinte le sem jöttünk a színpadról fél 7-ig.

Keddre már mindenkinek elege volt a műsorból, de

utolsó erőinket is összeszedve előadtuk (kétszer is ☺), és végül szerintem elég jól sikerült, csak „kicsit” volt hosszú. Egyet azonban biztosra veszek, hogy ez az a sor, amit mindenki nagyon jól megjegyzett:

„Rólad beszélni sem szabad, 1956!”

A két előadás után csupán az járt a fejünkben, hogy végre szünet

van, és vidáman ettük meg a Márta tanárnőtől kapott tiramisunkat, és fogadtuk a dicsőítő szavakat, amelyeket köszönünk szépen. ☺

Horváth Eszter 11. nyek

Villáminterjú Sípos Dávid tanár úrral

Sikerült elkapnom Sípos Dávid tanár urat, hogy megérdeklődjek egy-két dolgot a hétköznapijairól és arról, hogyan érzi magát itt a suliban. Na, de vajon mivel foglalkozott tanár úr, mielőtt hozzánk jött? Talán FBI zsaru volt, vagy valami más? Hát, lássuk:

Milyen itt az iskolában?

Ha rövid akarok lenni, akkor elintézem annyival, hogy "jó", ennél azonban nehezebb ez a kérdés. Elég nehéz időszak van a hátam mögött, mert sok új arcot, szokást kellett feltérképeznem, megszoknom, de úgy érzem, egyre otthonosabban mozgok e környezetben.

Tanított-e már máshol azelőtt tanár úr, mielőtt a gimibe jött?

Igen, tanítottam. Hét évig egy budapesti középiskolában főállású tanárként dolgoztam, mellette esti tagozatos felnőtt diákokat és a Madách Musical Tánciskola növendékeit készítettem fel az érettségire.

Milyenek voltak az első benyomások a diákokról és a kollégákról?

"Nagyon messziről" jövök, ezért minden, de minden nagyon új és szokatlan volt számomra. A kollégáim nagyon kedvesen és figyelmesen fogadtak, a diákok kíváncsian. Azt mondhatom tehát, hogy az iskola "tárt karokkal" fogadott, úgy, ahogyan arról mindenki álmodozik, aki munkahelyet vált élete során! Ezúton szeretném ezt megköszönni és megígérni, hogy

mindezt igyekszem majd meghálálni!

Hogyan fogadták a gyerekek tanár urat?

Mint már említettem, kíváncsian. Tény, hogy az iskolában kevés a férfi tanár, talán ennek is betudható, hogy érdeklődtek a személyem iránt. Remélem, hogy kíváncsiságukat sikerül ébren tartanom továbbra is, de egy kicsit elterelve a személyemről a tantárgyam felé fordítani.

Miket csinál tanár úr, ha nem a diákokat tanítja a magyar nyelv szépségeire, hanem van pár szabad perce, órája?

Nagyon szeretek futni és a sporttal foglalkozni. Továbbá - természetesen - nagyon szeretek olvasni, filmeket nézni, és színházba járni.

Hogyan szerette meg a magyart, és mikor döntötte el, hogy pedagógus lesz?

Mindig is könyvek vettek körül, így természetes módon váltam olvasó emberré. Tulajdonképpen észre sem vettem hogyan, csak azon kaptam magam, hogy szerettem az irodalmat, szerettem az ön-

kifejezésnek minden művészi formáját.

A tanári pálya nem is igazán döntés volt az életemben. Kipróbáltam, nem ütköztem elutasításba, és lassan "tanárrá" váltam. Furcsa hivatás, szerep ez, de amíg több örömet okoz, mint nehézséget, addig a pályán maradok!

Szénási Dóri 8.a

Irodalmi sarok

LILIOMSZÖRNY

Az év közepén lett egy új osztálytársunk. Középmagas, vékonyka lány volt, hófehér bőrrel, mogyoróbarna, mindig kérdező szemekkel és vörös hajjal. Mindenki megjegyezte magának, és sokan kilökték maguk közül, féltek tőle, mert annyival élénkebb, színesebb és erősebb volt nálunk. Rengeteg arca volt, ügyesen, könnyedén váltogatta őket, néha csak pislogott órákon, mint egy megszeppent őzike, máskor meg tombolt, alkotott, készült valamire, hangosan kimondta, amit gondolt, és nevetett, úgy tudott nevetni, hogy mindenkinek muszáj volt őt néznie. Ő volt a Vöröshajú, mindenki ismerte a suliban, imádta azt, amikor minden szempár rászegeződött, vagy amikor róla beszéltek, várta a pillanatokat, amikor valami örültséget

lehet csinálni. Egyszer megevett tizenegy buktát a menzán fogadásból, egy fiú karkötőjéért, felfordult a gyomrom, ahogy néztük az osztállyal, utáltam a másolás műanyagízű lekvárt, ki szoktam kaparni az egész a fehér tésztából, a Vöröshajú arca csupa porcukor lett evés közben, mintha még több szeplője lett volna, az egész osztály éljenzett, amikor végzett, egymásnak löködtünk és üvöltöttünk még sokáig.

Amikor tavasz lett, és virágozni kezdtek az akácfa az iskolaudvaron, valaki leszedett egy hatalmas tüskét, és a székére tette. Nem ült bele, még időben észrevette, csak a szeme csillogott és izzott, mintha szuggerálta volna a rút kinövést, aztán a kezébe vette, és egész óra alatt azzal foglalkozott, hosszú ujjával gyorsan dolgo-

zott, aprócska csíkokra szabdalta a tüskét a körmével, egyesével lehúzta róla a lehántolt darabokat, kiterítette oldalra valamennyit, olyan lett a végeredmény, mint valami különleges virág, hosszasan gyönyörködött benne, elmélyülten, még azt sem vette észre, hogy vérzik az ujja a körme alatt.

Egyre többet voltunk a friss levegőn az osztállyal a testnevelés órákon, a legjobban kidobást szerettünk játszani, taktikázni, mikor, hova érdemes állni, nagyokat szökkenni a labda után, és eltalálni a többieket. Emlékszem, egyszer pont két menetre jutott idő, az

elsőben a Vöröshajúval egy csapatba kerültünk, és nyertünk, odafutott hozzám a végén, a nyakamba borult, „Győztünk, győztünk, győztünk!” – sikította a copfomba, volt egy csoki a zsebemben, még tízóráiról, oda akartam adni neki, de addigra már szétválasztottak minket, újból leosztották a csapatokat, hogy egyenlő erőviszonyok legyenek, ezúttal külön csapatba kerültünk, és az enyém vesztett. A Vöröshajú megint győzelmi táncot járt, akartam mondani neki valamit, de ő kinyújtotta rám a nyelvét, felállt a két pályát elválasztó padra, és hangosan csúfolt minket, akkor összeszorítottam a csokit a zsebemben, már meg volt olvadva, nagy barna pacni lett miatta kívülről a zsebemen, olyan folt, amit nagyon nehéz eltüntetni.

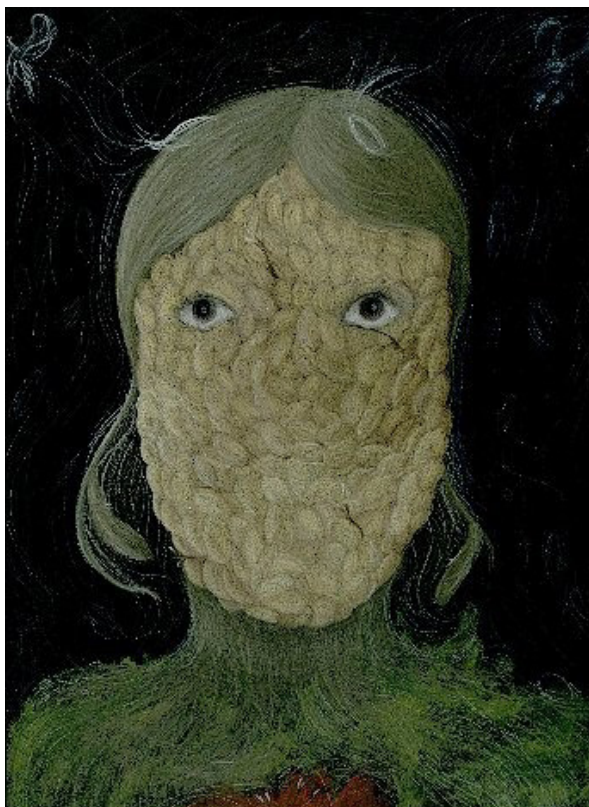
Volt egy nagyon jó haverja, a suli focicsapatának gólkirálya, akivel órákig tudtak ökörködni, a Vöröshajú különösen szerette, amikor a fiú megpörgette a levegőben, és összevissza forgatta a dereka körül, aztán az egyik alkalommal, amikor tréfából verekedtek egymással, a Gólkirály úgy szájon rúgta, hogy leszakadt a szájpadról, nem láttam, csak mesélték nekem, nem is tudtam elképzelni, csak a sok vért láttam magam előtt, „Legalább egy ideig nem fog annyit beszélni!” – morfondíroztam magamban, keserű lett tőle a szám.

A tanévzáró ünnepség előtt elkapta a karom a Gólkirály, azt mondta, rémesen érzi magát amiatt, amit a Vöröshajúval tett, nem mer hozzá odamenni, de hozott neki egy csokor liliomot, kéri szépen, tegyem oda a padjára, én meg bólogattam, „A fenét fogok én virágot adni neki!” – döntöttem el, a termünkbe érve

levágtam a csokrot a tanári asztal mögé, széttörték az aprócska liliomfejek, kiteptem a csokrok közül a Gólkirály levelét, apró miszlikbe aprítottam, és kiszórtam az ablakon, fújja el a szél. Az egész ünnepség alatt fájt a gyomrom, a fájdalom szétsugárzott a testemben, bekúszott a bordáim közé, és összeszorította a torkomat, az igazgató nyári szünetről beszélt, Balatonról meg büszke szülőkről, de én csak liliomokat láttam, borzalmas liliomszörnyeket, fehéret, sárgát, és vöröset, acsarkodtak, és bandzsítottak, és úgy éreztem, hogy már soha semmi sem lehet olyan, mint régen.

Nem mertem a Vöröshajúra nézni, ahogy ült a termünkben a bizonyítványosztáskor, olyan sápadt volt és levert, neki lettek a legrosszabb jegyei az évfolyamban, elveszettnek tűnt, mint aki most ébred rá, hogy nincs semmi keresnivalója ezen a helyen, kitört belőlem a sírás, miután átvettem a saját bizonyítványomat, be kellett csuknom a kis füzetkét, nehogy eláztassam

a könnyeimmel, a padra hajtottam a fejem, és behunytam a szememet, ahogy csak tudtam, de még a szemhéjam alá is követtek az átkozott virágok, ott vibráltak a sötétben, hogy szinte égett a szemem, a Vöröshajú azonnal ott termett mellettem, fejét az enyém mellé fúrta, és simogatni kezdte a hátamat, „Miért sírsz? Neked sokkal jobb lett a bizonyítványod, mint nekem, és különben is, látod, most már vége van ennek az egész badarságnak, már szabadok vagyunk, érted, szabadok!” – súgta. „A liliomok...!” – hüppögtem megtörten, és nem érdekelt, hogy már az egész osztály néma csendben minket figyelt, „Neked küld-

A kép címe: Liliomszörny

ték, és levél is volt, csak széttéptem...”, „Nem értelek” – mondta a Vöröshajú zavartan, „Annyira sajnálom, sajnálom, sajnálom...!” – löktem ki magamból a szavakat, a Vöröshajú nagyot sóhajtott: „Édes Lilikém!”, ettől csak még inkább bögttem, ő meg cirógatott hosszú ujjaival, szép egyenletesen, éreztem, hogy ebben most minden benne van, és akkor megmerevedtek a liliomok a szemhéjam alatt, lassan kifehéredett az összes szirmuk, és ragyogni kezdtek, és akkor már csak egyetlen mondat visszhangzott a fejemben: „Már szabadok vagyunk, érted, szabadok...!”

Kassai Tünde 13. nyek

DOBSZAY ÖDÖN: CÍM NÉLKÜL

Gyere, nézzük meg a világ folyosóin tekergő
barlangokat,
A fényes cimbalmokat
Lássuk meg a föld mélységeiből feltörekvő zajt.
Félelem.

A világ megköszörülte nekünk a földön növő sejteket.
Kíváncsiság mely magába zárja a tényeket.
A félelmetes kígyó odajön és megkóstol.
Nyújtok neki egy pohárnyi cigarettát.
Odajön a fény felé, és köszön nekem.
De ez nem a felhőkben íródott költemény.
Megkóstollak.

A lány egy megtépázott sárkány.
A világ kékeszölden ragyog a nap egén
Hiába kergeted el őket a föld felszínéről.
Valamikor álmodtam
Ő megkért, hogy repüljek vele.
De én nem akartam.
És a fényesség beragyogta a termet.
Odamegyek.

Vágyak, látomások, nem beteljesülő jövőképek
Repkednek a retinám mögött.
Hiába a várakozás, a fény megtöri a villámokat
felettünk

Odajöttek hozzám a halott szívű emberek
Útjukra engedünk a fényt.
A világ sötétben lesz.
Fúvó szél járja át a termet
A kalózok fáradtan pihennek a tenger fenekén
Belefáradtak a halálba.
Világosság ragyogja be a tengert.
Kevesen sejtik a titkot.
Már nincs kinek elvegyülnie a világ furcsaságaiba
A félelem megmenti a sebeinket
Nem lesz többé félelem
A világ egy idióta farkas. A sötétben kering a hold
fényében.

A Fiú egy titokzatos táltos
Népe küldötte

A világ megkísértette önmagát, és a világ megbukott.
A félelem veszi át a főszerepet
A kutyák ázottan nyaldossák az utcákon a hányást.
A parti vérengzésbe torkollott.
Vágyakozás egy tárgy iránt.
A varázslatosság kívánja a testeket.
A végtelenségbe üvöltő segélykérést a
Szarvasok elfelejtik.
A fény véglegesen megtöri a mezőn.

Dobszay Ödön 11.a

TEDD MEG!

Ha még meg nem csodáltad a felkelő Napot,
s ha a teli Hold még meg nem borzongatott,
ha a Mindenség rendjét még meg nem csodáltad,
ha a hajnali pirkadást még sohasem láttad
Tedd meg, míg nem késő!

Ha a hóvirágot még meg nem simogattad,
önmagad őszintén még meg nem mutattad,
ha hited megvallani még sohasem merted,
nem nyugodott még meg lázadozó lelked,
Tedd meg, míg nem késő!

Ha eltoltad magadtól a segélyt kérő kezét,
ha soh'sem segítettél árvát és özvegyet,
ha rászorulót gyakran cserben hagytál,
tiedből másoknak alig-alig adtál,
Tedd meg, míg nem késő!

Ha szülő hazádért még
semmit meg nem tettél,
ha, semmit sem adtál, de mindent elvettél,
ha őseid sírját felferi sűrű gaz,
nem bánt, ha győz a rossz és
ha szenved az igaz,
Tedd meg, míg nem késő!

Ha mosoly kellett volna és te komor voltál,
ha béke kellett volna és te háborogtál,
Istennel pöröltél, bár bő imádság kellett,
igazat ítéltél, bűnös magad helyett,
Tedd meg, míg nem, késő!

Ha ködös őszi zápor még csendre nem intett,
ha bűneidnek súlya még meg nem rendített,
ha még semmi rosszat nem tudtál megbánni,
nehéz terhek alatt nem tudtál megállni,
Tedd meg, míg nem késő!

Ha mások igazáért még kiállni nem tudtál,
lemondást és tűrést még meg nem tanultál,
keresztet békével még nem tudtál viselni,
mások helyett terhet még nem tudtál cipelni,
Tedd meg, míg nem késő!

Ha jeltelen síroknál soha meg nem álltál,
jó tettek helyébe mindig csak jót vártál,
ha soh'se vittél rózsát korhadt kopjafára,
s nem mondtál egy imát házad asztalára,
Tedd meg, míg nem késő!

Ha vad sötét árnyak torlódtak
mögötted,
vagy, ha éhes sasok vijjogtak
fölötted,
ha gonosz szellemek lelkedre
rá törtek,
és szabadulásodat még meg nem köszönted,
Tedd meg, míg nem késő!

Mikor fekete ég dörgött hegyek mögött,
cikázó villámok zúgtak fejed
fölött,
mikor úgy gondoltad, hogy
talán már itt a vég,
kijött-e ajkadon Uram segits meg még!
Tedd meg, míg nem késő!

Kun Péter tanár úr

Legyél, mint a gyökér...

Föld alatt él, hol éj van és sötét,
Éltető nedvet gyűjt és küldi szerte-szét.
Nevel izmosra vézna ágakat,
Soh'sem lát napfényes tájakat.
Legyél mint a gyökér!

Önmagát –hivalkodva - nem mutogatja,
Jégverés, zord vihar nem riogatja.
Felfelé tör izmos erős karja,
Bár féreg rágja, és föld takarja.
Legyél mint a gyökér!

Önmagával nem gondol a gyökér,
Dolgát tikon végzi nem sír nem beszél.
Ágainak küld föl édes jó ízeket,
Nem láthat napfényes szivárvány- színeket.
Legyél mint a gyökér!

Virágot fakaszt, bont zöldellő ágakat,
Hosszú hideg éjben várja, hogy megvirrad.
Bár jól tudja, hogy neki Nap soh'sem ragyog,
Csak végzi a dolgát, nem perel, nem nyafog.
Legyél mint a gyökér!

Zord időkben és, ha tél fagyaszt,
A gyökér akkor is életet fakaszt.
Vad vihar tombol, ágakat tördel,
A gyökér tudja, hogy majd újra kizöldell.
Legyél mint a gyökér!

Küld ágainak új hitet, szép reményt,
Sötétben is megmutatja az égi fényt.
Várja, hívja az éltető Napot
Jósol ágaknak tavaszi illatot.
Legyél mint a gyökér!
Nem vár hálát, nem vár fizetséget,
Csüggedő ágakba táplál reménységet.
Ha zöldül az ága, vagy ha sárgán szárad,
Neki is öröm és neki nagyobb bánat.
Legyél mint a gyökér!

S midőn munkáját végképp bevégezte,
Tudja, hogy favágó fejszójét élezte,
Nem lázadoz, sorsát elfogadja,
Ha végképp leáldoz életének napja.
Legyél mint a gyökér!

Kun Péter tanár úr

Mit vegyek fel? – Divatsarok

2013-as őszi trend

Őszi trend: bőrkabát

A bőrkabát nem számít új keletűnek, hiszen már tavaly is divatos volt, így a tavalyi dzsekinket nyugodt szívvel átmenthetjük az őszi ruhatárunkba. Az üzletekben nemcsak fekete, és barna színben kaphatóak, hanem már fényes, irizáló kidolgozásban, bordó, vagy mélykék árnyalatokban is. De választhatunk ferdén cipzárast, műbőrt, vagy igazit, szegecseset, rengeteg féle fazon található az üzletek polcain.

Őszi trend: szőrme

A divattervezők idén előszeretettel használtak szőrmét kiegészítőként, vagy teljes ruhadarabokon. Ha nem kedveled, a szőrmét hanyagold, de ha kedveled, egy szőrme kiskabát jó szolgálatot tehet a hűvösebb napokon. A szőrme mindig elegáns, és luxus viseletnek számított, kell hozzá tartás, hogy az ember viselje!

Őszi trend: bársony

Szintén a kilencvenes évek visszatérésének tudható be az alakot kövérítő bársony megjelenése a divatheteken. Idén nem csak ünnepi eseményre vethető be, hanem kombinálható hétköznapi ruhadarabokkal és kiegészítőkkel is. Színvilágban pedig a fekete, bordó, szilvakék, piros, sötétzöld színekben érdemes keresni az üzletekben.

Őszi trend: kockák és egyéb minták

Az őszi legkedveltebb mintája mindenképpen a koc-

kás, főleg a skót kockás. Emellett a szívecskék, a mesefigurák, a geometrikus alakzatok, és az élénk színek is mind divatosak idén ősszel. Bármelyik ruhadarabon megjelenhetnek, de semmiképp sem vidd túlzásba, inkább csak egy ruhadarab legyen mintás.

Őszi trend: midiszoknya

A rövid szoknyák sem fognak eltűnni ebben a szezonban, de idén mindenképpen a térd alá, de maximum lábszárközéig

érő szoknyák fognak hódítani. Praktikus, nőies, számtalan fazonban elérhető. A szűkülő ceruzaszoknyák és az A vonalú szoknyák szinte minden testalkathoz passzolnak a soványtól a teltig, egyenes szárú szoknyát viszont csak akkor válassz, ha keskeny a csípőd és vékonyak a lábaid. A térd alá érő szoknyák esetében nagyon figyelj a szoknyahosszra: ha alacsony vagy, csak épphogy a térd alá érjen a szoknya, ha pedig erős a vádlid, a szoknyahossz ne a legszelebb pontján „vágja el”, az ugyanis optikailag tovább vastagítja.

Sípos Dóri 11. nyek

MATEMATIKAI FEJTÖRŐ – KUN PÉTER TANÁR ÚR FELADVÁNYAI

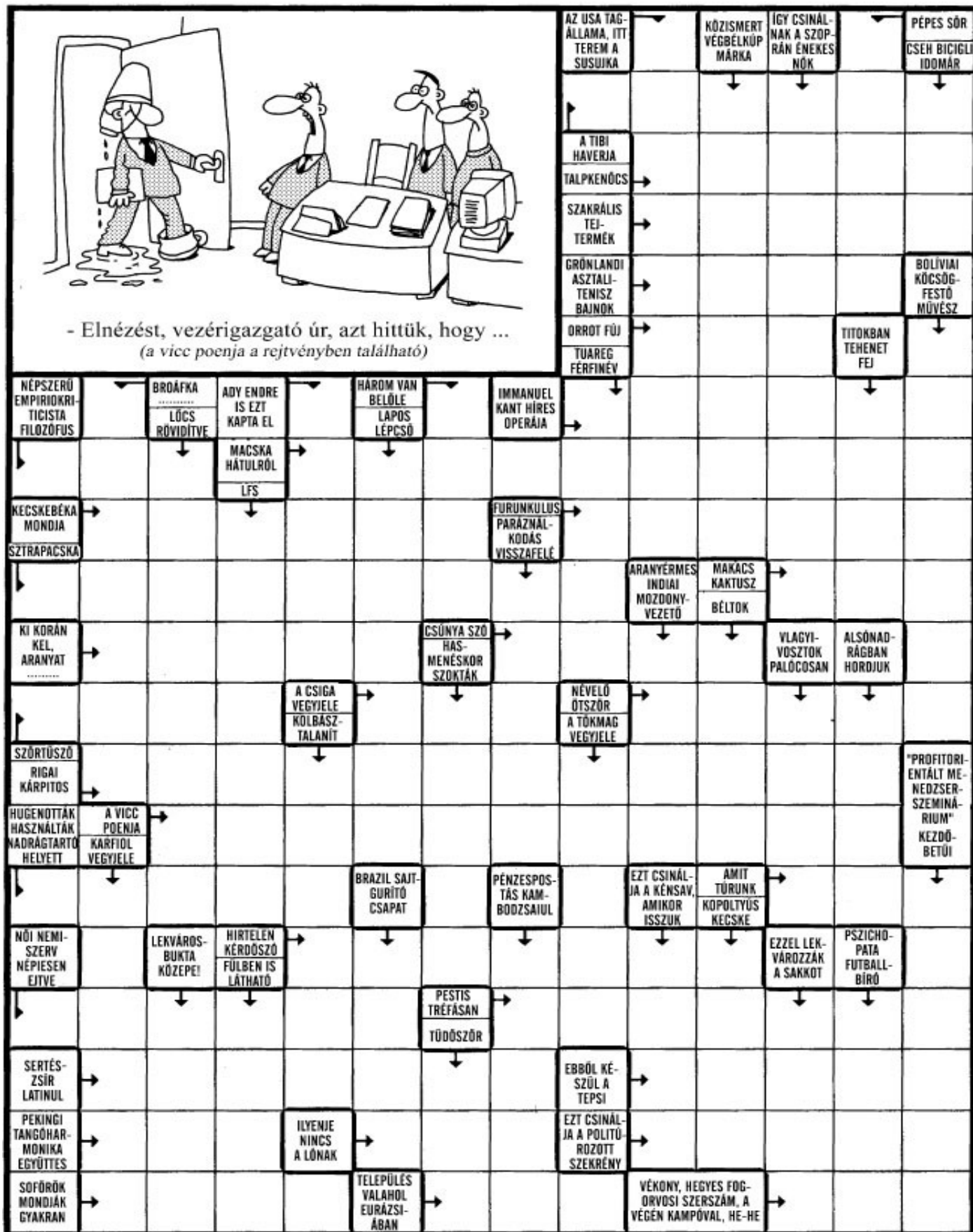
9.évf. Legalább hány tojás van abban a kosárban amelyeket hármassával, négyesével vagy ötösével kikapva mindig megmarad 1 tojás?

10. évf. Mennyi azoknak a pozitív négyjegyű páros számoknak a száma, amelyekben szerepel a 0 számjegy?

11.évf. Melyik az a négyjegyű pozitív egész szám, amely számjegyei negyedik hatványának összegével egyenlő?

12.évf. Hány olyan pont van az egyenlettel megadott körön belül, amelyeknek mindkét koordinátája egész szám?

A megoldásokat Dr. Török Márta tanárnőnek kell leadni. A legszebb (legelegánsabb) megoldást beküldő 1000 Ft jutalmat kap és megoldása megjelenik a következő lapszámban. – A feladatok beküldési határideje: 2013. december 15.

Impresszum:

Főszerkesztő: Dr. Török Márta, **Diákfőszerkesztő:** Bazsó Borka 12.ny, Dobó Sára Borbála 8. a
Olvasó-főszerkesztő: Kun Csabáné Kovalik Judit, **Olvasószerkesztő:** Wiedemann Krisztina
Felelős kiadó: Földi János igazgató **fotó:** Ferenczi Alpár **Aktuális számunk szerzői:**
 Bokor Anna 8. a, Kasza Kristóf 6. a, Nagy Eszter 10.a, Bazsó Borka 12. ny, Albert Levente 11. ny,
 Kránicz Júlia 11.ny, Szénási Dóra 8. a, Kassai Tünde 13. ny, Tóth Lili 9. a, Sáros Dorottya 11.ny,
 Horváth Eszter 11. ny, Dobszay Ödön 11. a, Kun Péter tanár úr, **Tördelés-technika:** Bazsó Márton 9. b